

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie z powództwa Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddziału (...) w B. z siedzibą w W. przeciwko B. M. i A. M. oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, iż strona powodowa dochodziła od pozwanych zapłaty solidarnie kwoty 2.266,06 z tytułu nieuiszczonych opłat pośrednich i opłat za używanie lokalu położonego w S. przy ulicy (...). Na należną kwotę złożyła się należność główna 2.235,39 zł oraz odsetki w wysokości 30,67zł. W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie powódki, jak i jego wysokość nie została udowodniona, co uzasadniało oddalenie powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie i w oparciu o ten przepis przyjęcie, że powód nie udowodnił swojego roszczenia,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie, a szczególności:
  - a) art. 253 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie twierdzeń pozwanej o bezzasadności żądań pozwu pomimo nieudokumentowania nieprawdziwości przedstawionego przez powoda dokumentu prywatnego w postaci wezwania do zapłaty,
  - b) art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy nie było faktycznych podstaw do uznania występowania wątpliwości w przedmiocie twierdzeń powoda,
  - c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym bez wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy uznając w sposób dowolny wiarygodność twierdzeń pozwanej A. M. czy też wystąpienia przesłanki uzasadnionej wątpliwości w zakresie twierdzeń i żądań powoda, skutkujących oddaleniem powództwa.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda solidarnie kwoty 381,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, umorzenia postępowania w pozostałym zakresie oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu, zgodnie z art. 505<sup>13</sup> § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie jego wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd odwoławczy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., który sformułowany był w zakresie w jakim zaskarżony wyrok ma charakter wyroku zaocznego, a więc względem pozwanego B. M., wskazać należy, że fakt, iż w sprawie wydano wyrok zaoczny, nie oznacza automatycznie, że powództwo w takim wypadku jest zawsze uwzględniane w całości. Niezajęcie przez pozwanego stanowiska odnośnie żądania pozwu i stanowiących

jego podstawę twierdzeń faktycznych nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania istnienia ważnego zobowiązania łączącego strony i powołania się na okoliczności, z których wynika zobowiązanie pozwanej. Zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie jednak od wynikającego z powołanego przepisu domniemania, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do przytaczanych przez powoda twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a w przypadku powzięcia wątpliwości w tym przedmiocie, winien przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu. Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sąd był uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego, a w konsekwencji poczynionych ustaleń również do częściowego oddalenia powództwa, ponieważ na dalszym etapie procesu decyzyjnego Sąd jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie był trafny i sprowadzał się de facto do nieuprawnionego przerwania ciężaru dowodu na stronę przeciwną. Tymczasem wskazać należy, iż w pierwszej kolejności to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.)

i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Powód inicjując niniejsze postępowania, winien już na etapie wniesienia pozwu zgłosić wszelkie wnioski dowodowe dla wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, LEX nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, Lex nr 1108777). Wskazać również przy tym należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c.

Wezwanie do zapłaty, wbrew twierdzeniom powoda, nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności i jej wysokości. Dokument prywatny, korzysta z domniemania autentyczności (inaczej - prawdziwości), tj. domniemania, że dokument pochodzi od jego wystawcy, a zatem jest autentyczny. Dokument prywatny korzysta ponadto z drugiego domniemania prawnego, tj. domniemania, że oświadczenie zawarte w dokumencie pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała (art. 245 kpc). Jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest te okoliczności udowodnić (art. 253 k.p.c.). Wezwanie do zapłaty wystawione przez powoda, jako dokument prywatny, stanowi wyłącznie dowód tego, że strona powodowa złożyła oświadczenie woli o treści wynikającej z treści pisemnego wezwania, co nie przesądza o

istnieniu i ewentualnej wysokości wierzytelności. Z tych samych powodów chybione okazały się zarzuty naruszenia art. 253 k.p.c i art. 339 § 1 k.p.c.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż strona powodowa w toku postępowania przed sądem I instancji nie przedstawiła jakichkolwiek dokumentów, a jedynie powołała się na nie w treści pozwu. Nie sposób uwzględnić zatem zarzutu naruszenia 233 § 1 k.p.c, polegającym na oparciu rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym skoro w toku postępowania nie został złożony jakikolwiek wniosek dowodowy.

Dokumenty załączone do apelacji nie podlegają badaniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 kpc.

Wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych i nieprzedstawienia przez stronę skarżącą merytorycznych argumentów, które skutecznie podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń i trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia apelacja zostaje oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

W pozostałym zakresie, wobec cofnięcia powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 kpc uchylił zaskarżony wyrok w zakresie kwoty 1884,13 zł i umorzył w tym zakresie postępowanie.